

XXVI.

Nog vóór de zon den volgenden morgen in het bleeke oosten opgerezen was, werd Meersenberg langs alle zijden aangegrepen. De aanvalstoren, welken Bertrand niet had kunnen vernietigen, werd tot bij den muur gerold. Honderden strijders verdrongen zich over de neergelaten valbrug en sprongen op de muren. En ook binnen de stad werd gevochten, want de bezetting van den burg had een verwoeden uitval gedaan.

Het was een dag van onheil en ramp voor het ongelukkige Meersenberg!... Er werd gestreden in elke straat, op elk plein, in ieder huis. Slechts voet voor voet weken de dappere poorters; eindelijk werd hunne laatste vesting, het gemeentehuis stormenderhand ingenomen. De overmacht had gezegepraald; de vrijheid was in stroomen bloeds versmacht!...

Godfried III, getroffen door den heldenmoed der overwonnelingen, had bevel gegeven het gevecht te staken. De Meersenbergsche edelen, hoezeer zij ook van wraakzucht blaakten, hadden zich aan zijnen wil moeten onderwerpen. De poorters werden ontwapend, bij hoopen op de verschillende stadspaleizen samengedreven en daar tot den volgenden morgen door talrijke krijgslieden bewaakt. 's Anderdaags zou de hertog rechtspreken over de hoofden van den opstand, welke de overwinnaars levend in handen gevallen waren. Tusschen deze bevonden zich Berthold, die ernstig aan het hoofd gekwetst was, Gaas, Dirk de Verwer en Willem van den Beemd, welke zich bij den aanvang van den strijd hadden overgegeven, en Karl, Lode en Lieven, welke in het gevecht buiten de stad gevangen genomen waren. Van Bertrand wist niemand iets, alhoewel op bevel van den hertog iedere woning van Meersenberg doorzocht was, Want het was niet enkel om de gemeente te vernietigen dat hij zich van de stad meester gemaakt had; het was hem vooral te doen om Bertrand in handen te krijgen en de Zwarte Jagers te verpletteren. Hij wist van ridder Servaas Melissen dat de geduchte avonturiers, die hem reeds zooveel spels geleverd hadden, zich te Meersenberg bevonden en er gemeene zaak maakten met de poorters; het is dus gemakkelijk te begrijpen dat hij, wat het ook kosten mochte, zich van de stad wilde meester maken.

Maar Bertrand was en bleef onvindbaar. De sluwe partijganger verbleef

met zijne manschappen in het Meerserberger woud. Hij was ooggetuige geweest van de inneming der stad en begreep dat zijne hulp den poorters niet meer baten kon.

Niet al de Zwarte Jagers, welke in de stad gebleven waren, hadden er den dood gevonden of zich moet overgeven. Dit aantal was zelfs betrekkelijk gering. Inderdaad, toen zij zagen dat de partij reddeloos verloren was, hadden zij zich vereenigd tot ééne groep; zij hadden zich met vreeselijk geweld een weg gebaad door de hertogelijke benden en waren langs eene der poorten ontkomen. Nauwelijks hadden zij het Meerserberger woud bereikt, of zij ontmoetten er wapenbroeders, door Bertrand langs alle kanten uitgezonden om de vluchtelingen naar de vereenigingsplaats te geleiden, waar hunne komst met juichkreten begroet werd. Die vereenigingsplaats was het jachtslot van graaf Hugo, op een uur afstands van de stad gelegen.

Stellig is het dat de Zwarte Jagers in de gevecht binnen en buiten de muren veel volk verloren hadden; meer dan driehonderd manschappen werden vermist, maar dit verlies scheen niet de minste terugwerking te hebben op de onbezorgde dapperheid der overgeblevenen, noch op de onbegrensde toegenegenheid, welke zij voor hun opperhoofd koesterden. Een woord van dezen ware voldoende geweest om hen tegen de overwinnaars te doen oprukken en zich desnoods tot den laatsten man in de pan te laten hakken.

In een der vertrekken van het heerenhuis zaten eenige mannen in druk gesprek gewikkeld.

— De hertog heeft zijne zegepraal duur betaald, sprak een hunner. Indien hij nog eenige zulker overwinningen behaalt, kan hij alleen naar Brussel wederkeeren!

— Met ons heeft hij nog niet heelemaal afgerekend, mijn goede Wido, wedervoer de aangesprokene, die niemand anders was dan Bertrand. Zooals onze schaduw ons voor- of naloopt volgens de zon ons beschijnt, zóó zullen wij het leger van Godfried vergezellen, wanneer hij Meerserberg verlaat. Dag en nacht zullen wij hem bestoken! Van hier tot aan de Naamsche grens zal lijk bij lijk den weg aanwijzen, door het hertogelijk leger genomen! Ik ken het plan dat Godfried zoekt te verwezenlijken: het aloude hertogdom Lotharingen onder zijnen scepeter brengen en tot een onafhankelijk vorstendom oprichten! Welnu, dat zal niet gebeuren, omdat ik het niet wil!

— Het was alsof hij onzen nachtelijken aanval voorzien had, bromde Kurt. Als halmen op een korenveld stonden zijne benden rondom dien vervloekten rollenden toren. Indien ik niet zooveel tijd had moeten verspillen om ze met mijne bijl weg te maaien, zou dit ongelukstuig voorzeker op dit oogenblik onbruikbaar zijn.

— Wees niet boos, Kurt. Gij hebt flink gewerkt; ik ben tevreden over u.

— Ik echter ben niet tevreden, want er is iets, wat mij zwaar op de ziel drukt.

— Zoo? Laat hooren.

— Gij hadt mij aangesteld om over de dochter van Berthold te waken.

— Inderdaad! Wat mag er van het lieve kind geworden zijn, mompelde Bertrand. Zou zij nog leven? Hebben de krijgslieden van den hertog en van Thomas van Gellenghe haar gespaard?

— Zoo haar eenig leed overkomen is, ben ik onteerd, grolde Kurt.

— We zullen vandaag nog weten wat er te Meersenberg voorgevallen is. Zoo Walda en onze vrienden nog leven moeten wij hen verlossen; zoo dit niet het geval is moeten wij hen wreken!

— Ja! Ja!

— De avond valt. Begeven wij ons naar de oude kapel.

— Vreest gij niet herkend te worden, meester?

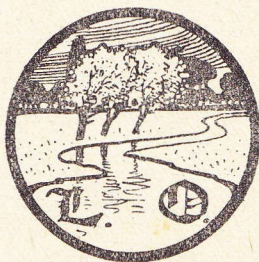
— Herkend worden? Och kom! We zullen hier wel het noodige vinden om ons te vermommen. Gij, Kurt, Hans, Hugibert, Derk en Arnold zult mij vergezellen. Gedurende mijne afwezigheid zal Dietbald het bevel voeren en alle maatregelen nemen, welke hij volgens de omstandigheden noodig acht.

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.